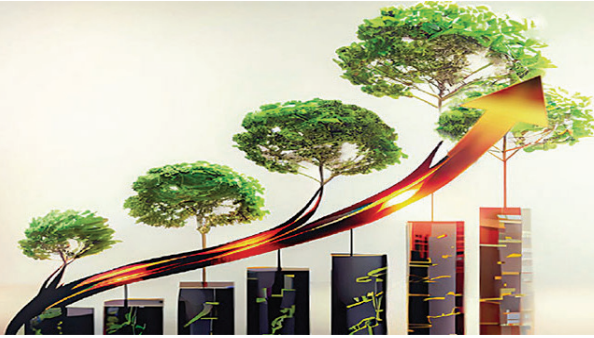

Η Καλή Θέληση στις Παγκόσμιες Υποθέσεις

Ενημερωτικό Δελτίο
Παγκόσμιας Καλής
Θέλησης

Τεύχος 2
2024

Σχεδιάζοντας τον Μετασχηματισμό του Μέλλοντος

Στο προηγούμενο τεύχος της Καλής Θέλησης στις Παγκόσμιες Υποθέσεις παρουσιάστηκε η Σύνοδος Κορυφής των Ηνωμένων Εθνών για το Μέλλον, που θα πραγματοποιηθεί τον Σεπτέμβριο και διερευνήθηκαν τα δίκτυα καλής θέλησης που επεξεργάζονται ιδέες και πολιτικές για τον σχεδιασμό ενός καλύτερου μέλλοντος.

Αυτό το τεύχος συνεχίζει στην ίδια θεματική με μια εξέταση της ιδέας της Προαιώνιας Σοφίας, σύμφωνα με την οποία ο σχεδιασμός υποδηλώνει την «ανάδυση της όψης Θέληση» στις ανθρώπινες υποθέσεις.

Οι εισηγητές προσθέτουν τις δικές τους στοχαστικές σκέψεις. Η May East παρουσιάζει τον αναγεννητικό σχεδιασμό ως μια μετασχηματιστική προσέγγιση του σχεδιασμού, ιδίως όσον αφορά τις πόλεις. Ο Marco, ένας διεθνής δημόσιος λειτουργός, αξιολογεί την κατάσταση της συνεργασίας στις διεθνείς υποθέσεις με στοχαστικές σκέψεις όσον αφορά τη σημασία της εκπαίδευσης στην καλλιέργεια ενός συνεργατικού πνεύματος μεταξύ ατόμων και εθνών. Σε μια συνέντευξη, ο Daniel Perell αναφέρεται στη διαδικασία της Συνόδου Κορυφής και τη σημασία της στην ανθρώπινη εξέλιξη.

Η Σύνοδος Κορυφής για το Μέλλον ξεκινά στις 20 Σεπτεμβρίου με δύο Ημέρες Δράσης, στις οποίες συμμετέχουν ενδιαφερόμενοι φορείς που εκπροσωπούν κάθε τομέα της κοινωνίας, ενώ στη συνέχεια θα ακολουθήσει η διήμερη Σύνοδος Κορυφής κατά την οποία Αρχηγοί Κρατών θα εξετάσουν τα σχέδια και θα εγκρίνουν ένα Σύμφωνο για το Μέλλον, το οποίο θα συνοδεύεται από ένα Παγκόσμιο Ψηφιακό Σύμφωνο και μια Διακήρυξη για τις Μελλοντικές Γενιές.

Η πρωτοβουλία οραματισμού της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης, Κύκλος των Διασκέψεων, θα εστιάσει στη Σύνοδο Κορυφής του Σεπτεμβρίου.

- Ανθρώπιнос Σχεδιασμός, Αλληλεξάρτηση και η Σύνοδος Κορυφής για το Μέλλον

- Επέκταση των Κύκλων Συμπερίληψης – Συνέντευξη με τον Daniel Perell

- Αναγέννηση - μια έννοια που εξελίχθηκε με την πάροδο του χρόνου – Δρ May East

- Παγκόσμια συνεργασία – είμαστε σε καλό δρόμο;

Ανθρώπινος Σχεδιασμός, Αλληλεξάρτηση και η Σύνοδος Κορυφής για το Μέλλον

Σε ένα από τα κλασικά βιβλία Προαιώνιας Σοφίας, της Αλικής Μπέλιη, δόθηκε μια σειρά από υπαινιγμούς σε μια ομάδα σπουδαστών. Τους προτάθηκε να στοχαστούν πάνω σ' αυτούς τους υπαινιγμούς, χρησιμοποιώντας τους ως μέσο εφέλκησης της ενόρασης και εμπάθυνας της κατανόησης τους όσον αφορά το μεταβαλλόμενο ρεύμα κατεύθυνσης στις ανθρώπινες υποθέσεις.

Ο Δεύτερος Υπαινιγμός που δόθηκε στους σπουδαστές στη δεκαετία του '40 δείχνει επίκαιρος τώρα, καθώς πλησιάζουμε την επερχόμενη Σύνοδο Κορυφής του Μέλλοντος (**Summit of the Future**) που θα πραγματοποιηθεί στα Ηνωμένα Έθνη τον Σεπτέμβριο. Η νύξη έχει ως εξής: «Ο ανθρώπινος σχεδιασμός σήμερα είναι μια από τις πρώτες ενδείξεις της ανάδυσης της όψης Θέληση».¹ Έτσι, σε αυτή την εποχή της διαίρεσης και του κινδύνου, τι μας δείχνει η ποιότητα του σχεδιασμού για την αναδυόμενη Θέληση;

Η «όψη Θέληση» αναφέρεται στην κατανόηση, κοινή στις περισσότερες πνευματικές παραδόσεις, ότι η Ζωή περιέχει μέσα της μια σκόπιμη συμπαντική Παρουσία, η οποία μπορεί να γίνει αντιληπτή ως ένα «ρεύμα κατεύθυνσης» που ωθεί τους μεγάλους κυκλικούς μετασχηματισμούς, όπως αυτοί έχουν καταγραφεί από τους ιστορικούς. Καθώς οι στοχαστές ανταποκρίνονται σε αυτό το ρεύμα κατεύθυνσης (θετικά, αρνητικά ή σε στιγίως ενδιάμεσο), μια ροή ιδεών διαχέεται μέσω του συλλογικού νου, αποκαλύπτοντας νέες προσεγγίσεις στις ανάγκες, τα προβλήματα και τις ευκαιρίες κάθε εποχής. Ορισμένες από αυτές τις ιδέες αρχίζουν στη συνέχεια να πραγματώνονται μέσα από σχέδια και σχεδιασμούς που προσαρμόζονται και βελτιώνονται συνεχώς, οδηγώντας εντέλει σε μια νέα τάξη πραγμάτων.

Πολλοί στοχαστές θα συμφωνούσαν ότι μια ώθηση προς τη σύνθεση έχει οδηγήσει τις εξελικτικές διαδικασίες τα τελευταία 70 περίπου χρόνια, επηρεάζοντας τη σκέψη και διαμορφώνοντας τις παγκόσμιες υπο-

θέσεις. Ο παγκόσμιος σχεδιασμός, συμπεριλαμβανομένης της Συνόδου Κορυφής, αντικατοπτρίζει αυτή την ώθηση. Αντανακλά επίσης την ανάγκη να αντιμετωπιστεί η αυξανόμενη ένταση προβλημάτων που προκαλούνται από τις διαιρέσεις ανάμεσα σε έθνη και τον υπέρμετρο υλισμό. Οι κρίσεις κορυφώνονται. Κυβερνήσεις, στοχαστές και θεσμοί καλούνται να τις αντιμετωπίσουν. Ο σχεδιασμός σήμερα διαφέρει κατά πολύ από τον σχεδιασμό που οδήγησε στη δημιουργία των Ηνωμένων Εθνών και ήταν λειτουργικός την εποχή που γράφτηκε το βιβλίο της Αλικής Μπέλιη. Αντί της μικρής ομάδας των συμμαχικών δυνάμεων, υπάρχουν τώρα 193 κυρίαρχα κράτη που συμμετέχουν στο σχεδιασμό των Ηνωμένων Εθνών, καθώς και μια πλειάδα οργανωμένων και ισχυρών φορέων, πολλοί από τους οποίους δεν υπήρχαν καν κατά τη δεκαετία του '40. Επιπλέον, έχει σημειωθεί μια χωρίς προηγούμενο συγκέντρωση πλούτου και δύναμης σε πολυεθνικές επιχειρήσεις, καθεμία από τις οποίες έχει τη δική της ατζέντα, τα στρατιωτικά οπλοστάσια έχουν αναπτύξει έναν βαθμό πολυπλοκότητας που ούτε φανταζόταν κανείς στη δεκαετία του '40 και ο σχεδιασμός πρέπει να λάβει επίσης υπόψη και τα σύγχρονα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Μεγάλο μέρος του σχεδιασμού και των διαπραγματεύσεων από τις κυβερνήσεις (όχι μόνο για τη Σύνοδο Κορυφής, αλλά και για τους σχετιζόμενους 17 Στόχους Βιώσιμης Ανάπτυξης, η έκθεση του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ για το 2021 «Η Κοινή μας Ατζέντα» (**Our Common Agenda**), που ανατέθηκε από τις κυβερνήσεις, καθώς και όλο το όραμα για αειφόρο ανάπτυξη που κυριάρχησε στις πολιτικές των Ηνωμένων Εθνών τις τελευταίες δεκαετίες) προφανώς και αντανακλά τόσο τον «παλαιό» όσο και τον «νέο» τρόπο σκέψης. Οι σχεδιασμοί τείνουν να αντανακλούν τον προσανατολισμό και την εστίαση των τεχνοκρατών, που ενδιαφέρονται περισσότερο για την υλική εφαρμογή και τα μέτρα προόδου παρά για να διασφαλίσουν ότι το πνεύμα της σύνθεσης και της ευημερίας θα ευδοκμούν στο νέο περιβάλλον.

Όμως, το να επικεντρώνουμε την κριτική

μας σε αυτή την υλική εστίαση είναι σαν να παραβλέπουμε το γεγονός ότι τα σχέδια είναι απλώς ουσιώδεις αντιδράσεις στην ώθηση για σύνθεση και να μη λαμβάνεται υπόψη η μεγαλύτερη στόχευση στις σχέσεις χωρίς αποκλεισμούς, η οποία έχει ισχυρότερη παρουσία στον τοπικό, εθνικό και διεθνή σχεδιασμό περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Αυτό μπορεί να φανεί σε διάφορα σενάρια σχεδιασμού του ΟΗΕ, συμπεριλαμβανομένου του προγράμματος «Μέλλον της εκπαίδευσης» της Ουνέσκο ([UNESCO's Futures of Education](#)) και του Κόμβου Συντονισμού Συστημάτων Τροφίμων του ΟΗΕ ([UN Food Systems Coordination Hub](#)). Αποτυπώνεται, επίσης, στις προσπάθειες σχεδιασμού ενός κόσμου που θα δώσει τέλος στη δεινή φτώχεια και την πείνα των ανθρώπων, θα σέβεται τα δικαιώματα και την αξιοπρέπεια κάθε ανθρώπου (όλων των φύλων, όλων των φυλετικών και εθνοτικών ομάδων, όλων των οικονομικών τάξεων) και θα σταματήσει την καταστροφή και τη μόλυνση του περιβάλλοντος.

Σε γενικές γραμμές, οι κυβερνήσεις έχουν υπογράψει την ατζέντα του μετασχηματισμού χωρίς κάποια σαφή αίσθηση σκοπού (εξ ου και το χάσμα μεταξύ σχεδίων και εθνικών πολιτικών) – ακόμη και αν ορισμένοι από τους διπλωμάτες που είναι επιφορτισμένοι με την ηγεσία των διαπραγματεύσεων έχουν διαδραματίσει ρόλο δυναμικού οραματιστή. Το αποτέλεσμα είναι ότι οι ιδεαλιστικές δηλώσεις που συμφωνήθηκαν σε κείμενα όπως το Σύμφωνο για το Μέλλον της προσεχούς Συνόδου Κορυφής μπορούν εύκολα να φανούν, τουλάχιστον σε ένα κυνικό κοινό, κενά συνθήματα χωρίς ιδιαίτερη αίσθηση βούλησης και κατεύθυνσης. Εξάλλου, οι κυβερνήσεις και οι λαοί τους συνεχίζουν, ως επί το πλείστον, να αντιδρούν στις παγκόσμιες προκλήσεις από τη σκοπιά του εθνικού εγωκεντρισμού. Οι μεγάλες και ισχυρές εταιρείες (όχι όλες αλλά οι περισσότερες) προωθούν αυτόν τον χωριστικό εγωκεντρισμό, όπως κάνουν και οι διάφορες οργανωμένες πολιτικές, θρησκευτικές και πολιτειακές δυνάμεις. Ωστόσο, είναι σημαντικό να επισημανθεί ότι η απουσία οράματος στις περισσότε-

ρες κυβερνήσεις δεν αντικαθρεφτίζει μια συνολική έλλειψη βούλησης στη διαδικασία σχεδιασμού ούτε αντιπροσωπεύει τη βούληση κάθε κυβέρνησης: βλέπε, για παράδειγμα, την ηγεσία της πρωθυπουργού των Μπαρμπάντος, [Mia Mottley](#), στην Πρωτοβουλία Μπρίτζταουν ([Bridgetown Initiative](#)) για μεταρρύθμιση της παγκόσμιας Χρηματοπιστωτικής Αρχιτεκτονικής με τα σχέδιά της για διευκόλυνση της χρηματοδότησης των χωρών που είναι πιο ευάλωτες στην κλιματική αλλαγή. Και πέρα από τις κυβερνήσεις, πολλοί από τους άλλους ενδιαφερόμενους φορείς στη διαδικασία σχεδιασμού ωθούνται από ένα ισχυρό όραμα οικουμενικής συνείδησης, συνεργασίας και αίσθησης του κοινού καλού, όπως αναφέρθηκε στο τελευταίο τεύχος αυτού του Ενημερωτικού Δελτίου.

Το παρελθόν ζει στο παρόν και ο σχεδιασμός αποσκοπεί στην ανύψωση του παρόντος προς ένα πιθανό καλύτερο μέλλον ή τουλάχιστον προς ένα μέλλον που αντανάκλα τις νεοεισερχόμενες ιδέες. Η αλλαγή συντελείται μέσα από την αντιπαράθεση των αντιδράσεων στις ιδέες, τα οράματα και τα σχέδια, καθώς και από τις κρίσεις που δημιουργούν αυτές οι αντιδράσεις στις ανθρώπινες υποθέσεις. Σχέδια εμπνευσμένα από τις νέες ιδέες και ωθούμενα από τα αυξανόμενα προβλήματα προκαλούν αναπόφευκτα μια φυσική αντίσταση στην αλλαγή και μια νοσταλγία ενός παραμυθένιου παρελθόντος, όπως ακριβώς προσελκύουν μια εξιδανικευμένη επιθυμία να ασπαστούν πλήρως το οραματιζόμενο μέλλον, επιχειρώντας να αφήσουν πίσω τους το παρελθόν χωρίς, ωστόσο, να ασχοληθούν με τις στοιχειακές δυνάμεις (τις συνήθειες, τις πεποιθήσεις και τα πρότυπα) που δημιούργησαν αυτό το παρελθόν. Την ίδια στιγμή, υπάρχει ένας πυρήνας «σχεδιαστών» που προτίθενται να ασχοληθούν με την πραγματικότητα της σημερινής κατάστασης των κοινωνιών μας και να χαράξουν μια πορεία προς ένα μελλοντικό όραμα, αφήνοντας τον «κόσμο της ρητορικής», όπως [σημειώνει](#) ο Daniel Perell, συνεργάτης αυτού του Ενημερωτικού Δελτίου και να περάσουν στο «πεδίο της προσπάθειας». ▶

Η επικέντρωση της προσοχής σε σχέδια για το μέλλον, που ενορχηστρώνονται προσεκτικά από τα Ηνωμένα Έθνη, δημιουργεί μια ευκαιρία για περαιτέρω αποσαφήνιση και εξευγενισμό του οράματος, εφελκύνοντας κατά τη διαδικασία ένα βαθύτερο επίπεδο θέλησης. Αντί για ένα και μοναδικό συμβάν, η Σύνοδος Κορυφής συνιστά μια διαδικασία μακροχρόνιων διαβουλεύσεων και διαπραγματεύσεων. Και παρότι οι συμφωνίες και οι αποφάσεις λαμβάνονται τελικά από τις κυβερνήσεις, οι ενδιαφερόμενοι φορείς, που αντικατοπτρίζουν την πολυφωνία της θέσης «εμείς, οι λαοί», διαδραματίζουν έναν σημαντικό ρόλο. Ενώ, στο πλαίσιο του ΟΗΕ, ο όρος «ενδιαφερόμενοι φορείς» αναφέρεται συνήθως στην κοινωνία των πολιτών (οργανώσεις και κινήματα), έχει πλέον επεκταθεί σε «Μειζονες Ομάδες και άλλους Ενδιαφερόμενους Φορείς» (όπως, Γυναίκες, Παιδιά και Νεολαία, Τοπικές Αρχές, Αγρότες). Ολόκληρη η κοινότητα των Μειζονων Ομάδων οργανώνεται σε θεματικούς «συνεργατικούς σχηματισμούς (clusters)», όπως «Ενέργεια», «Χρηματοδότηση της Βιώσιμης Ανάπτυξης», «Κοινοί Συνεργατικοί Σχηματισμοί», «Σχηματισμοί Διασύνδεσης». Πολλές από αυτές τις ομάδες έχουν υποβάλει τα δικά τους προσχέδια κειμένων για το Σύμφωνο του Μέλλοντος.

Αυτό σημαίνει ότι ο ανθρώπινος σχεδιασμός σήμερα είναι πολύ πιο διαδεδομένος από ό,τι συχνά γίνεται αντιληπτό, με τη συμμετοχή ευρύτατων ομάδων πληθυσμού από όλα τα έθνη και σε όλα τα επίπεδα της κοινότητας: τοπικό, επαρχιακό, εθνικό, περιφερειακό και παγκόσμιο. Ο σχεδιασμός για τη συνεργασία και την ανάπτυξη έχει γίνει ζωτικό μέρος της διακυβέρνησης σε όλα αυτά τα επίπεδα και αντικατοπτρίζει σαφώς μια κινητοποίηση της οργανωμένης καλής θέλησης και της βούλησης για εμπέδωση της συνεργασίας και του μερισμού για το κοινό καλό, που βαίνει παράλληλα με μια πιο μετριοπαθή βούληση για επιβράδυνση της αλλαγής καθώς και μια αντιδραστική βούληση που αντιστέκεται στις ιδέες της σύνθεσης και της αλληλεξάρτησης.

Όπως αναγνωρίζεται στο τρέχον σχέδιο

(αναθ.2' κατά τη στιγμή της συγγραφής του παρόντος) του Συμφώνου για το Μέλλον (**Pact for the Future**), πρόκειται για μια κρίσιμη περίοδο που απαιτεί μετασηματισμό: «Είμαστε αντιμέτωποι με ένα αυξανόμενο φάσμα καταστροφικών και υπαρξιακών κινδύνων. Αν δεν αλλάξουμε πορεία, κινδυνεύουμε να διολισθήσουμε ανεπανόρθωτα προς ένα μέλλον συνεχιζόμενης κρίσης και κατάρρευσης». Το Σύμφωνο προσφέρει ένα όραμα για «έναν παγκόσμιο μετασηματισμό» που θα οδηγήσει σε «ανανέωση και πρόοδο με βάση την κοινή μας ανθρώπινη υπόσταση». Χαράσσει «μια πορεία προς ένα καλύτερο μέλλον για όλη την ανθρωπότητα, συμπεριλαμβανομένων των πιο ευάλωτων ... επιδιώκοντας έναν κόσμο ασφαλή, βιώσιμο, ειρηνικό, συμπεριληπτικό, δίκαιο, ισότιμο, εύρυθμο και ανθεκτικό». Ακόμα και με όλες τις διαφορετικές ατζέντες των εθνικών κρατών (που εξακολουθούν να διέπονται σε μεγάλο βαθμό από εθνικό εγωκεντρισμό), και με τη δύναμη των εταιρειών-κολοσσών, εξακολουθεί επί του παρόντος να υπάρχει συμφωνία, στο πλαίσιο τουλάχιστον του Συμφώνου, ότι πρόθεση και στόχος της διεθνούς κοινότητας είναι να δρομολογήσει μια σειρά δράσεων για όλη την ανθρωπότητα ώστε να σημειώσει πρόοδο σε πέντε σημαντικούς τομείς: βιώσιμη ανάπτυξη και χρηματοδότηση της ανάπτυξης, διεθνής ειρήνη και ασφάλεια, επιστήμη, τεχνολογία, καινοτομία και ψηφιακή συνεργασία, νεολαία και μελλοντικές γενιές, καθώς και παγκόσμια διακυβέρνηση. Ο προγραμματισμός και ο σχεδιασμός για το μέλλον, ωθούμενος από τη φυσική παρόρμηση για καλή θέληση και σε ανταπόκριση στα προβλήματα του παρόντος, συμπυκνώνει την ανθρώπινη δημιουργικότητα και τη νοήμονα, σκόπιμη δράση. Η διαδικασία σχεδιασμού που βρίσκεται σήμερα σε φάση εξέλιξης, όσο και οι ισχυρές ενέργειες υποστήριξης και αντίστασης που προκαλεί αυτός ο σχεδιασμός, συνιστούν ένδειξη ότι συντελείται ένας βαθύς μετασηματισμός στις ανθρώπινες σχέσεις.

ἰ Αλίκη Μπέηλι, *Μαθητεία στη Νέα Εποχή*, II, σ. 359

Επέκταση των Κύκλων Συμπερίληψης Συνέντευξη με τον Daniel Perell

O Daniel Perell είναι εκπρόσωπος της Διεθνούς Κοινότητας των Μπαχάι (Baha'i International Community) στα Ηνωμένα Έθνη και συμπρόεδρος της Συντονιστικής Επιτροπής του Συνασπισμού για τον ΟΗΕ που Χρειαζόμαστε (Coalition for the UN We Need). Η Παγκόσμια Καλή Θέληση συνομίλησε μαζί του στα τέλη Ιουλίου.

Πολλοί πιστεύουν ότι ένα Θείο Σχέδιο πραγματώνεται στις ανθρώπινες υποθέσεις. Πώς το αντιλαμβάνεστε αυτό;

Οι αναλογίες βοηθούν στην κατανόηση του τρόπου με τον οποίο φαίνεται να εκτυλίσσεται η ανθρώπινη ιστορία σε μακροσκοπικό επίπεδο και η αναλογία, την οποία εγώ συμμερίζομαι, είναι αυτή της εξέλιξης ή της προόδου ενός ανθρώπινου όντος. Ξεκινάμε ως βρέφη, κατόπιν περνούμε στην παιδική και την εφηβική ηλικία και τελικά οδηγούμαστε στην ενηλικίωση. Επί της ουσίας τώρα βρισκόμαστε στην εφηβεία της ανθρωπότητας. Διαθέτουμε τις ικανότητες που απαιτούνται προκειμένου να αξιοποιήσουμε το δυναμικό για να δημιουργήσουμε δίκαιες κοινωνίες όπου επικρατεί ειρήνη και όλοι έχουν την ευκαιρία για μόρφωση και συμβολή στη βελτίωση της κοινωνίας. Κάποια στιγμή στο μέλλον, αυτό θα γίνει εφικτό. Δεν σημαίνει ότι θα απαλειφθούν οι ασθένειες ή οι δυσκολίες, ωστόσο μπορούμε και θα δημιουργήσουμε αυτόν τον κόσμο. Αλλά, αυτή τη στιγμή, βρισκόμαστε ακόμη σε μια κατάσταση ατελούς ωριμότητας μεταξύ παιδικής ηλικίας και ενηλικίωσης. Η εφηβεία είναι μια σημαντική περίοδος κατά την οποία αναπτύσσουμε τις δεξιότητες που θα μας χρησιμεύσουν αργότερα.

Τα προηγούμενα στάδια της ανθρωπότητας καθορίζονταν σε μεγάλο βαθμό από τη

διχοτόμηση του «εμείς» έναντι «αυτών». Έτσι, αν το «εμείς» ήταν η φυλή μας ή η κοινότητά μας, η πόλη μας ή το έθνος μας, θεωρούσαμε ότι μπορούμε να αναπτυχθούμε σε αντίθεση με «αυτούς», αλλά τώρα αρχίζουμε να αντιμετωπίζουμε την πραγματικότητα, ότι δεν υπάρχουν «αυτοί» και ότι όλοι είμαστε απλά «εμείς». Και αυτό είναι στην πραγματικότητα ένα πολύ δύσκολο άλμα που πρέπει να κάνουμε. Με την πάροδο του χρόνου έχουμε διευρύνει τους κύκλους μας σε συμπερίληψη, αλλά πάντοτε επρόκειτο για «αυτούς». Το ερώτημα που τίθεται σήμερα είναι πώς και πότε θα αναγνωρίσουμε ότι είμαστε απλώς «εμείς», για να αναπτύξουμε, επομένως, θεσμούς και δομές που θα αντικατοπτρίζουν αυτό το «εμείς» ή την ενότητα της ανθρωπότητας. Αυτό φαίνεται να είναι το σημείο στο οποίο βρισκόμαστε.

Γιατί η Σύνοδος Κορυφής του Μέλλοντος είναι ιδιαίτερα σημαντική;

Δεν είμαστε βέβαιοι για το τι θα επιτευχθεί τελικά, αλλά σε επίπεδο αντίληψης αποτελεί μια εξαιρετικά σημαντική στιγμή για να σκεφτούμε το μέλλον της ανθρωπότητας, να ασχοληθούμε ουσιαστικά με το τι θέλουμε να κληροδοτήσουμε στις επόμενες γενιές. Έχουμε την τάση να σκεφτόμαστε ότι τα 10-15 χρόνια αποτελούν μια μακροπρόθεσμη προοπτική, αλλά εδώ το μέλλον παραμένει απροσδιόριστο. Η Σύνοδος Κορυφής προσφέρει μια σημαντική ευκαιρία να εξασκήσουμε τη φαντασία μας. Σε διεθνή ή έστω σε τοπικό επίπεδο δεν έχουμε αρκετές ευκαιρίες να φανταζόμαστε κατ' αυτόν τον τρόπο.

Η διαπραγμάτευση του Συμφώνου για το Μέλλον αντανακλά μια ένταση μεταξύ ρεαλισμού, του εφικτού σε αυτή τη φάση των πολυάριθμων κρίσεων και του οράματος για ένα καλύτερο μέλλον. Είναι όπως η αναρρίχηση σε ένα βουνό. Κάθε τόσο, υπάρχει η περίπτωση να βλέπουμε την κορυφή καθώς ανεβαίνουμε και μας δίνεται έτσι η ευκαιρία να πούμε «ναι, εκεί πηγαίνω, αυτός είναι ο στόχος». Αυτή η στιγμή έμπνευσης, ενθουσιασμού και ενέργειας είναι σημαντική, διότι αποτελεί μια υπενθύμιση αυτού που επιδιώκουμε να ▶

επιτύχουμε. Και ύστερα ξαναβρισκόμαστε στο μονοπάτι. Δεν πρόκειται ποτέ να φτάσουμε στην κορυφή απλά ατενίζοντας την. Αλλά κάθε φορά που μας δίνεται η ευκαιρία να τη δούμε, να φανερωθεί το όραμα για το οποίο εργαζόμαστε, αυτό φέρνει έμπνευση και αποκαθιστά το αίσθημα της ελπίδας και του ενθουσιασμού. Νομίζω ότι αυτό αντιπροσωπεύει η Σύνοδος Κορυφής για το Μέλλον.

Σε αυτή τη διαδικασία, ποιος είναι ο ρόλος της κοινωνίας των πολιτών;

Ορισμένες φορές, σκέφτομαι ότι η κοινωνία των πολιτών χρειάζεται να είναι, και είναι, μια ηθική αρχή. Μιλάμε για το τι πιστεύουμε ότι πρέπει να γίνει, ανεξάρτητα από τις πιέσεις των εκλογών, των χρηματικών συμφερόντων ή των βραχυπρόθεσμων κερδών ή παροχών. Ωστόσο, ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας των πολιτών αντιλαμβάνεται τον εαυτό του και τα κράτη μέλη αντιλαμβάνονται την κοινωνία των πολιτών ως έναν μηχανισμό λογοδοσίας, που «βαστάει τα πόδια μας στη φωτιά και μας καθιστά υπόλογους». Νομίζω ότι ως κάποιο σημείο αυτό είναι χρήσιμο. Αλλά αν το μόνο εργαλείο μας είναι ένα σφυρί, τότε όλα θα μοιάζουν πρόκες. Ίσως αυτή η ιδέα της διαμαρτυρίας και της προώθησης να μας οδηγήει μόνο μέχρι ενός σημείου· είναι σαν να χτίζουμε πάνω σε σαθρά θεμέλια. Σε μια νοοτροπία που περιορίζεται μόνο στη διαμαρτυρία, τα πάντα καταλήγουν σε άσπρο ή μαύρο, μαζί μας ή εναντίον μας.

Ωστόσο, αυτό πρέπει να αξιολογηθεί σε σύγκριση με την πραγματικότητα του κόσμου στον οποίο ζούμε, με τις άδικες δυνάμεις εξουσίας. Τα πλούσια κράτη μέλη γίνονται πλουσιότερα και τα φτωχά κράτη μέλη χρεώνονται περισσότερο, λόγω των προϋποθέσεων πάνω στις οποίες έχει δομηθεί ολόκληρο το σύστημα.

Η Σύνοδος Κορυφής για το Μέλλον προσφέρει την ευκαιρία να σκεφτούμε τις μελλοντικές σχέσεις μεταξύ της κοινωνίας των πολιτών και των κυβερνήσεων με ευρύτερους όρους, όπως συνεργασία, εποικοδομητική δέσμευση, αμοιβαία ενδυνάμωση, ώστε χρησιμοποιώντας τις διαφορετικές

στρατηγικές μας θέσεις να προωθήσουμε τον ίδιο σκοπό από διαφορετικές πλευρές. Προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε τρόπους εργασίας που επιτρέπουν στα κράτη μέλη, την κοινωνία των πολιτών και άλλους να συνεργάζονται σε θέματα κοινού ενδιαφέροντος με τρόπο αμερόληπτο. Δεν πρόκειται για κάτι τέλειο, διότι όλοι μας είμαστε ενταγμένοι σε ορισμένες δυνάμεις εξουσίας και κληρονομημένες προϋποθέσεις, αλλά νομίζω ότι υπάρχει αυτή τη στιγμή σαφέστερη διατύπωση σχετικά με τη συνεργασία μεταξύ των διαφόρων ενδιαφερομένων μερών που επενδύουν σε αυτή τη διαδικασία.

Αναγέννηση - μια έννοια που εξελίχθηκε με την πάροδο του χρόνου

Dr May East

Η May East είναι διεθνής πολεοδόμος, επαγγελματίας της αναγεννητικής και συγγραφέας που παρέχει καθοδήγηση πολιτικής σε τοπικές και περιφερειακές κυβερνήσεις, στον ιδιωτικό τομέα και σε διακυβερνητικές υπηρεσίες. www.mayeast.co.uk

Για περισσότερο από έναν αιώνα, η «αναγέννηση» στο πλαίσιο της θεωρίας και της πρακτικής του σχεδιασμού διαμόρφωσε και διαφοροποίησε τα αστικά περιβάλλοντα, ανταποκρινόμενη στις αλλαγές των συνθηκών διαβίωσης που καθοδηγούνταν από τις οικονομικές και πολιτικές δυνάμεις της εποχής. Τα παλαιότερα σχέδια ανάπλασης είχαν την τάση να επικεντρώνονται στην αντιστροφή της αστικής παρακμής και

αποσύνθεσης με τη βελτίωση της φυσικής δομής των περιοχών, ενώ τα μεταγενέστερα προγράμματα προσπάθησαν να τονώσουν νέες κοινωνικές και οικονομικές δραστηριότητες για να βελτιώσουν τη βιωσιμότητα και την εικόνα των πόλεων.

Στο κατώφλι του 21ου αιώνα, μια εμπνευσμένη φουρνιά θεωρητικών και επαγγελματιών της αναγεννητικής προσπάθει να επανατοποθετήσει την «αναγέννηση» ως ένα γνωστικό μοντέλο βασισμένο στην επιστήμη των ζωντανών συστημάτων και στην επίγνωση ότι κάθε μορφή ζωής είναι μοναδική και ενταγμένη σε άλλα, μεγαλύτερα ζωντανά συστήματα.ⁱⁱⁱ Οι υποστηρικτές του αναγεννητικού σχεδιασμού και της ανάπτυξης υποστηρίζουν ότι σε έναν απρόβλεπτο κόσμο μπορούμε να βοηθήσουμε να ευδοκιμήσουν οι τόποι όπου ζούμε και εργαζόμαστε, προχωρώντας πολύ πέρα από την απλή διατήρηση μιας επισφαλούς ισορροπίας μεταξύ της ευρύτερης κοινότητας της ζωής και των βασικών ανθρώπινων αναγκών και ανέσεων.ⁱⁱⁱ

Στην πράξη, η έννοια της αναγεννητικής αστικής ανάπτυξης έχει στόχο να διασφαλίσει ότι οι πόλεις όχι μόνο θα έχουν μηδενικά απόβλητα και χαμηλές εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα, αλλά θα προχωρήσουν πέρα από αυτό, ενισχύοντας τη σχέση μεταξύ της αστικοποιημένης ανθρωπότητας και των οικοσυστημάτων που συντηρούν τα είδη ζωής.^{iv} Καθοριστικής σημασίας για την προσέγγιση αυτή είναι η σκέψη με όρους συστημάτων, ο σεβασμός του τόπου και η εμπλοκή των ενδιαφερόμενων μερών.

Η εξουσία αποτελούσε πάντα ένα κεντρικό στοιχείο στη βάση του σχεδιασμού. Αλλά τι είδους εξουσία επιδιώκουν να ασκήσουν οι αναγεννητικοί σχεδιαστές; Η γενιά μας πρέπει να προσανατολιστεί προς μια παραδειγματική μετατόπιση από την άσκηση μιας δύναμης επιβολής σε μια δύναμη η οποία εκδηλώνεται ως «ενεργός νοήμων σκοπός»^v με αναγεννητική εφαρμογή. Σε αυτό το πλαίσιο, ο σχεδιασμός δεν αποτελεί πλέον το προνόμιο μιας κυρίαρχης τάξης που επικεντρώνεται στη μεταπολεμική ανοικοδόμηση ή στη δημιουργία γενικών

σχεδίων που εφαρμόζουν χωροταξικές και ρυθμιστικές προσεγγίσεις με στόχο τη βελτίωση της αγοραστικής αξίας των ακινήτων, αγνοώντας τη μοναδικότητα του τόπου.

Στον πυρήνα του, ο σύγχρονος «σχεδιασμός» γίνεται αντιληπτός ως μια διαδικασία οραματισμού που διεξάγεται στο πλαίσιο μιας κοινωνικής πρακτικής – όπως προτείνεται από τη συγγραφέα Sylvia Margolin και τον ιστορικό σχεδίασης Victor Margolin – υπονοώντας ότι η αστική μορφή μελετάται, συζητείται και σχεδιάζεται προτού αναπτυχθεί.^{vi} Σε αυτό το πλαίσιο, ο σχεδιασμός συνδέεται με τη συλλογική ικανότητα απελευθέρωσης του δυναμικού κάθε μοναδικού τόπου και κοινότητας (αντί για τον εντοπισμό προβλημάτων προς επίλυση), αναδεικνύοντας την ουσία του στον κόσμο και διερευνώντας πώς τα δομημένα και οικολογικά συστήματα μπορούν να συν-εξελιχθούν.^{vii}

Η συνιδρύτρια της ομάδας **Regenesis**, Pamela Mang, επιβεβαιώνει ότι λειτουργώντας αναγεννητικά αντιστρέφουμε το κρίσιμο ερώτημα από το τι χρειάζεται να κάνουμε στο ποιοι χρειάζεται να γίνουμε και ποιες νέες ικανότητες χρειάζεται να αποκτήσουμε.^{viii} Για να συμβεί αυτό, θα πρέπει να αναπτύξουμε μια ικανότητα που θα μας επιτρέπει να παρατηρούμε τον εαυτό μας να «σχεδιάζει», ενώ θα ασκούμε ευελιξία και θα στοχαζόμαστε πάνω στην ποιότητα του τρόπου της σκέψης μας και της ύπαρξής μας. Αυτό μας βοηθά να κινηθούμε πέρα από τους παραδοσιακούς τρόπους με τους οποίους νοηματοδοτούμε τον κόσμο προς την ανάδυση μιας πολιτικής βούλησης από ψυχής και τις ικανότητες συστηματικής σκέψης που απαιτούνται για τη δημιουργία νέων τρόπων ζωής σε αρμονία με την ανθρώπινη και την πέραν του ανθρώπου ζωή.

Καθώς εγκαταλείπουν την προσπάθεια ελέγχου του περιβάλλοντος, οι αναγεννητικοί σχεδιαστές γίνονται επίσης πιο ανοιχτοί στην εκδήλωση μιας τυχαιότητας ή ευτυχούς συγκυρίας (serendipity). Ιστορικά, ο όρος αυτός, που επινοήθηκε από τον Άγγλο μυθιστοριογράφο Horace Walpole, περιγράφει την τυχαία ανακάλυψη

κάτι πολύτιμο. Το φαινόμενο αυτό τείνει να δημιουργεί αναπάντεχα διαδοχικά αποτελέσματα μέσα από ένα συνδυασμό προσπάθειας, τύχης, εγρήγορης και ευελιξίας, όπου συχνά ενώ ψάχνουμε για ένα πράγμα, βρίσκουμε ένα άλλο.^{ix} Και σε αυτή την περίπτωση η δυνατότητα τυχαίων ανακαλύψεων αυξάνεται από τη στάση εκείνων που εμπλέκονται σκόπιμα στη διαδικασία του σχεδιασμού με αυτό που οι Merton και Barber περιγράφουν ως «ο παρατηρητής οδηγεί στο δεδομένο και όχι το δεδομένο στον εαυτό του».^x

Στο πρόσφατο βιβλίο μου «*Τι θα γίνονταν αν οι γυναίκες σχεδίαζαν την πόλη;*»^{xi} υποστηρίζω ότι η προσέγγιση της αναγεννητικής ανάπτυξης και του σχεδιασμού με στόχο τη σχεδίαση ανθρώπινων συστημάτων που συν-εξελισσονται με τα φυσικά συστήματα, θα παραμείνει ατελέσφορη αν δεν εμπλακεί στο πολιτικό έργο της ενσωμάτωσης των αναγκών και των προοπτικών των γυναικών με τρόπο που να δημιουργεί αμοιβαία οφέλη και καλύτερη έκφραση της αστικής ζωής με βάση την ισότητα των φύλων.

Προτείνω να αφήσουμε κατά μέρος τους παλιούς χάρτες, για να προσεγγίσουμε νέα εδάφη και να εισάγουμε την έννοια της χαρτογράφησης της «παρουσίας» των γυναικών. Η έννοια αυτή υιοθετεί και συνδυάζει την ιδέα της «παρουσίας» ως ενσυνειδητού τρόπου προσοχής προς τη ζωή, στιγμή προς στιγμή, με «ενδιάμεσο παράγοντα», νοούμενο ως καίρια επίγνωση των περιστάσεων και ικανότητα για δράση. Τονίζει τη σημασία της ετοιμότητας του νοῦ ως προϋπόθεση για την πυροδότηση μιας τυχαίας ευνοϊκής εμπειρίας, υποδηλώνοντας ότι όταν κάτι πολύτιμο δημιουργείται από το απροσδόκητο δεν πρόκειται για θέμα τύχης, αλλά αντίθετα για εφαρμογή μιας σκόπιμης ενεργοποίησης.

Αυτός ο νέος χάρτης που μπορούμε να δημιουργήσουμε όλοι μαζί αποτελεί μια συν-εξελισόμενη αμοιβαιότητα που έχει τις ρίζες της στην επιθυμία για συμπερίληψη, ενσωματώνοντας τη φροντίδα και αναγνωρίζοντας την πολυπλοκότητα. Η συν-εξελισόμενη αμοιβαιότητα στην πε-

ρίπτωση αυτή σημαίνει συμμετοχικότητα και ακρόαση όλων όσοι έχουν μερίδιο στο σύστημα, σε έναν αναστοχαστικό και δημιουργικό διάλογο που ενθαρρύνει την από κοινού μάθηση.

Υποστηρίζω ότι πρέπει να διευρυνθούν συνειδητά οι ορίζοντες των εμπειρογνομόνων του αστικού σχεδιασμού και να αναζητηθούν άνθρωποι που έχουν διαφορετικές (ακόμη και αντίθετες) οπτικές από τις δικές μας, εντοπίζοντας περίπλοκα και μαγευτικά είδη εργασίας για συν-εξελισόμενες πόλεις που λειτουργούν πολύ καλύτερα για τα παιδιά, τους ηλικιωμένους, για κάθε επίπεδο ικανότητας και ταυτότητας φύλου, καθώς και για άλλες μορφές ζωής. Η επιτυχημένη διαβίωση σε έναν κόσμο πολύπλοκων αστικών συστημάτων σημαίνει ότι πρέπει να εργαστούμε για το καλό και τη βιωσιμότητα του συνόλου, καθώς και για όλους εκείνους που συνθέτουν αυτό το σύνολο.

i Ungard-Benne, B. C. & Mang, P. (2015). Working Regeneratively Across Scales— Insights from Nature Applied to the Built Environment. *Journal of Cleaner Production*, Vol. 109, pp. 42-52.

ii Mang, P. & Haggard, B. (2016). *Regenerative Development & Design: A Framework for Evolving Sustainability*. Wiley.

iii Regenesys Group (2017).

iv Girardet, H., Schurig, S, Leidreiter, A. & Woo, F. (2013). *Towards the Regenerative City*. The World Future Council. Climate and Energy Commission Council.

v Αλίκη Μπέιλη (1960, *Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις*, σ. 48, Εκδοτική Εταιρεία Lucis

vi Margolin, V. & Margolin, S. (2002). *A “Social Model” of Design: Issues of Practice and Research*. *Design Issues*, MIT Press, 18: 4. pp 24-30.

vii Mang, P. & Haggard, B. (2016).

viii Mang, P. (2023) *Foreword One in East, M. What if Women Designed the City?* pp I-III. Triarchy Press.

ix Merton, R. K. & Barber, E. (2004). *The Travels and Adventures of Serendipity*. Princeton University Press.

x Merton, R. K. & Barber, E. (2004).

xi East, M. (2024). *What if Women Designed the City?* Triarchy Press.

Παγκόσμια συνεργασία – είμαστε σε καλό δρόμο;

Marco - ένας διεθνής δημόσιος λειτουργός.

Πλαίσιο

Η διεθνής συνεργασία άρχισε να γίνεται βασικό μέσο σχεδιασμού και δράσης από την ανθρωπιστική βοήθεια έως την ανάπτυξη στα μέσα του 19ου αιώνα με τη δημιουργία των πρώτων διεθνών οργανισμών, όπως η Διεθνής Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού και η Διεθνής Ένωση Τηλεπικοινωνιών (ITU).

Οι δύο Παγκόσμιοι Πόλεμοι σηματοδότησαν σημαντικές φάσεις στην εξέλιξη αυτή. Στο τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, η Κοινωνία των Εθνών άρχισε τη μετάβαση από ένα ειρηνευτικό πρότυπο με βάση την ασφάλεια, που ήταν σε ισχύ για χιλιετίες, σε ένα πρότυπο που συμπεριλάμβανε, επιπλέον, την ανάπτυξη. Η μετάβαση αυτή ολοκληρώθηκε με τη δημιουργία των Ηνωμένων Εθνών, το 1945, ο Χάρτης των οποίων κατοχυρώνει την αρχή της διεθνούς συνεργασίας για την ανάπτυξη.

Πολλά έχουν αλλάξει από τότε: οι χώρες έχουν ιδρύσει εθνικούς οργανισμούς για διεθνή συνεργασία· οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών που δραστηριοποιούνται σε όλο το εύρος, από την αρωγή έως την ανάπτυξη, έχουν

αυξηθεί εκθετικά· και ανάλογη αύξηση σημειώθηκε στον ιδιωτικό τομέα με την ίδρυση φιλανθρωπικών ιδρυμάτων και τη θέσπιση εταιρικής κοινωνικής ευθύνης.

Αναμφίβολα, έχουμε ξεκινήσει μια άλλη σημαντική μετάβαση – από τη διεθνή συνεργασία μεταξύ χωρών, σε μια παγκόσμια πολυμερή συνεργασία με τη συμμετοχή πολλών ενδιαφερόμενων.

Έχουν περάσει σχεδόν 80 χρόνια από την υιοθέτηση του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών. Από την οπτική της ανθρώπινης ζωής είναι μεγάλο χρονικό διάστημα, αλλά από την προοπτική της ανθρωπότητας και της πλανητικής ανάπτυξης δεν είναι τόσο μεγάλο. Η παγκόσμια συνεργασία αντιμετωπίζει σήμερα ορισμένες μεγάλες προκλήσεις, γι' αυτό είναι σημαντικό να αναρωτηθούμε: Πώς προχωράει;

Προκλήσεις

Έχουμε εισέλθει σε μια εποχή αυξανόμενου καταναλωτισμού, που δεν περιλαμβάνει μόνο υλικά αγαθά, αλλά και ιδέες οι οποίες φαίνεται ότι ξεπερνιούνται πολύ γρήγορα χωρίς τον προσήκοντα προβληματισμό. Η αναζήτηση «νέων ιδεών» τείνει να δίνει περισσότερη έμφαση στο «νέο» παρά στις ίδιες τις «ιδέες». Είναι σαν να έχουμε ξεχάσει ότι οι ιδέες και η καινοτομία αναπτύσσονται και βελτιώνονται σταδιακά επί δεκαετίες, αν όχι γενεές, αιώνες ή ακόμη και χιλιετίες. Η διάρκεια της προσοχής μειώνεται, γεγονός που επιταχύνεται από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Οι νεότερες γενιές αποδίδουν την ευθύνη στις παλαιότερες γενιές, χωρίς απαραίτητα να αναρωτιούνται αν οι παλαιότερες γενιές χάλασαν έναν τέλειο κόσμο ή κατά πόσο κληρονόμησαν έναν κόσμο μακράν του τέλειου· και έτσι, άθελά τους, αγνοούν τους σκληρά εργαζόμενους για το κοινό καλό ανθρώπους σε κάθε γενιά. Η συνειδητή συνεργασία μεταξύ των γενεών είναι θεμελιώδης.

Η εκπαίδευση αποτελεί αναμφισβήτητο υπόβαθρο της ανάπτυξης των ατόμων, των κοινοτήτων και των κοινωνιών. Ως εκ τούτου, στις προσπάθειες για την

πρώθηση της παγκόσμιας συνεργασίας, είναι σημαντικό να εξετάσουμε τα σύγχρονα εκπαιδευτικά μοντέλα για να δούμε αν είναι κατάλληλα για το σκοπό τους, προσαρμόζοντας και βοηθώντας τα άτομα και τις κοινότητες να αναπτύξουν συνεργατική δράση για την αποσαφήνιση και την επιδίωξη του κοινού καλού. Ενώ επιδίωξή μας είναι η συνεργασία, τουλάχιστον ιδανικά και με επιθυμητούς όρους, τα σημερινά εκπαιδευτικά μοντέλα φαίνεται να ωθούν σε ένα σκληρό ανταγωνισμό μά ολοένα πιο νεαρή ηλικία. Επιπλέον, οι νεαροί μαθητές, μόλις έφηβοι, οφείλουν να επικεντρώνονται μόνο σε ορισμένα μαθήματα εις βάρος άλλων. Ταυτόχρονα, υπάρχει η αλλόκοτη προσδοκία ότι οι μελλοντικοί επαγγελματίες θα είναι σε θέση να βλέπουν διασυνδέσεις μεταξύ των επιστημών και των πρακτικών και έτσι να αποδομούν τα λεγόμενα «σιλό» ή στεγανά. Το άτομο και η ατομικότητα τίθενται υπέρμετρα στο κέντρο των εκπαιδευτικών μοντέλων και πρακτικών σε βάρος της πραγματικής εκτίμησης του ρόλου των άλλων και της συλλογικότητας.

Επιπλέον, μελέτες δείχνουν αυξητικές τάσεις τα τελευταία 50 χρόνια όσον αφορά τον ναρκισσισμό, όχι μόνο σε άτομα αλλά, κατά ανησυχητικό τρόπο, και σε κουλτούρες. Αυτό φαίνεται, εν μέρει τουλάχιστον, να οφείλεται στις τρέχουσες εκπαιδευτικές πρακτικές (επίσημες, ανεπίσημες και γονικές) στο διαδίκτυο και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, καθώς και στις μυθώδεις διασημότητες. Ο ναρκισσισμός συνοδεύεται από μια έντονη αίσθηση δικαιωματικής υπεροχής έναντι των άλλων και στιδήποτε άλλου, εξαιρετικά περιορισμένη ικανότητα να αξιολογεί κάποιος ορθά την πραγματικότητα και την έκθεση σε κίνδυνο, συμπεριλαμβανομένων των ιδίων του ικανοτήτων, έμφαση στην εμφάνιση αντί της ουσίας, τάση για συγκρούσεις και εν τέλει την έλλειψη δυνατότητας για ειλικρινή και καλόπιστη συνεργασία. Ορισμένες από τις επιπτώσεις μπορούν να διαπιστωθούν και να βιωθούν, για παράδειγμα, στην ασύδοτη καταστροφή

και εκμετάλλευση του περιβάλλοντος και της βιοποικιλότητας, κάτι που συνιστά υπαρξιακή και αυτοκτονική απειλή για την ανθρωπότητα. Πιο σοβαρό είναι το γεγονός ότι οι αξίες και πρακτικές του ναρκισσισμού από ατομικό χαρακτηριστικό έγιναν καθοριστικό στοιχείο διάβρωσης στις κουλτούρες μας παντού στον κόσμο, με αποτέλεσμα, άτομα που ενδεχομένως δεν είναι ναρκισσιστές να υιοθετούν ναρκισσιστικές αξίες και πρακτικές για να αισθάνονται μέρος της κοινότητας και της κοινωνίας. Εφόσον αυτές οι τάσεις συνεχιστούν, οι αρνητικές συνέπειες θα είναι πολύ σοβαρές για τη ζωή στη γη και για την εξέλιξη της ανθρωπότητας.

Στην ουσία, φαίνεται να υπάρχει μια διχοτομία ανάμεσα σε ιδεαλιστικές προθέσεις συνεργασίας για το κοινό καλό και σε κυρίαρχες πολιτιστικές αξίες και πρακτικές. Είναι σαν να θέλουμε να πάμε προς ένα δρόμο, αλλά συνεχίζουμε να στρίβουμε προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Ευκαιρίες

Τι μπορούμε λοιπόν να κάνουμε για να το διορθώσουμε αυτό;

Ασφαλώς, η απάντηση δεν μπορεί να δοθεί από ένα άτομο ή μια μικρή ομάδα. Ευτυχώς, όμως, έχουμε κάποιες καλές ενδείξεις. Μια ένδειξηκάπτεται στον Καταστατικό Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, ιδίως στο άρθρο 1, παράγραφος 4, που θέτει ως στόχο των Ηνωμένων Εθνών που εκπροσωπούν «Εμάς τους Λαούς», «να αποτελέσουν το κέντρο που θα εναρμονίζει τις ενέργειες των εθνών για την επίτευξη...» ... «της διατήρησης της ειρήνης και της ασφάλειας, την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων μεταξύ των εθνών και την πραγματοποίηση “διεθνούς συνεργασίας για την επίλυση διεθνών προβλημάτων οικονομικού, κοινωνικού, πολιτιστικού ή ανθρωπιστικού χαρακτήρα, καθώς και για την προώθηση και τόνωση του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών για όλους, χωρίς διάκριση φυλής, φύλου, γλώσσας ή θρησκείας”».

Αξιοσημείωτη, στο αναφερόμενο άρθρο,

είναι η λέξη «εναρμόνιση». Το άρθρο δεν κάνει λόγο για «αρμονία», αλλά για μια δυναμική κατάσταση και την άσκηση κάποιας μορφής δύναμης και καλής θέλησης που έχει την ικανότητα να «εναρμονίζει» τις δράσεις. Επίσης, δεν χρησιμοποιεί ρήματα όπως ομογενοποιώ και τυποποιώ, υποδηλώνοντας έτσι την πρόθεση για αξιοποίηση της ποικιλομορφίας και όλων των διαφορετικών ικανοτήτων και δεξιοτήτων, οι οποίες είναι άκρως απαραίτητες όταν αντιμετωπίζουμε προκλήσεις σημαντικού μεγέθους, όπως αυτές που βιώνουμε στις μέρες μας. Χρειαζόμαστε τους πάντες σε αυτή την περίπτωση.

Ο σχεδιασμός αποτελεί βεβαίως βασική προϋπόθεση και μέσο για την υλοποίηση κάθε δράσης εναρμόνισης. Η κλίμακα του παγκόσμιου σχεδιασμού που βλέπουμε σήμερα είναι πρωτοφανής στην ιστορία. Με άλλα λόγια, κάτι ιδιαίτερο συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας. Μπορεί να ισχύει ότι τα διαθέσιμα κονδύλια δεν ανταποκρίνονται ακόμη στον σχεδιασμό, αλλά αυτό δεν είναι λόγος να σταματήσουμε να σχεδιάζουμε· μάλλον, υπογραμμίζει την ανάγκη να συνεχίσουμε να επηρεάζουμε τα υπάρχοντα χρηματοδοτικά και οικονομικά μοντέλα και μέσα ώστε να διατεθούν πόροι για το κοινό καλό, κάτι που διατυπώνεται και διευκρινίζεται ολοένα και περισσότερο μέσω συλλογικών προσπαθειών σχεδιασμού.

Ωστόσο, ενώ αυτές οι προσπάθειες οργανώνονται και δρομολογούνται, φαίνεται ότι μια βασική προτεραιότητα για τους ανθρώπους καλής θέλησης είναι επίσης η αναθέρμανση της στόχευσης στην εκπαίδευση (τυπική, άτυπη και γονική). Απαιτούνται προγράμματα σπουδών με τα ακόλουθα χαρακτηριστικά: να προωθήσουν και να δημιουργήσουν μια καλύτερη κατανόηση των όσων απαιτούνται για την επίτευξη εναρμόνισης αρχικά μέσα στον εαυτό μας και στη συνέχεια στις κοινότητές μας· να αναπτύξουν μια αυξανόμενη ικανότητα συνεργασίας· να επανατοποθετήσουν το

άτομο από κεντρικό πρόσωπο σε υπηρέτη των ευρύτερων φυσικών συστημάτων και των κύκλων τους, προσαρμόζοντας αναλόγως τον αναπτυξιακό σχεδιασμό· να προωθήσουν τη χρήση της ατομικής και συλλογικής σκέψης, της βούλησης και της καρδιάς στην υπηρεσία του κοινού καλού, να καλλιεργήσουν και να ενθαρρύνουν τη δημιουργικότητα· να βοηθήσουν στον προσανατολισμό της ατομικής και συλλογικής μας συνείδησης, αναπτύσσοντας τις δυνατότητές της και τοποθετώντας τον εαυτό μας σε μια ορθή και ανάλογη προοπτική και σχέση με τα υπόλοιπα μέρη της συνείδησης και του συλλογικού, υποστηρίζοντας παράλληλα μια επιστημονική εφαρμογή του διαλογισμού· και να κατανοήσουν και να αξιοποιήσουν τη δυαδικότητα και την πολυπολικότητα. Ευτυχώς, όλη η γνώση και οι θεμελιώδεις ιδέες που είναι απαραίτητες για τον σκοπό αυτό είναι ήδη διαθέσιμες – χρειάζονται απλώς ισχυρότερη αποφασιστικότητα, προσοχή και εφαρμογή από εμάς.

Με άλλα λόγια, υπάρχει επείγουσα ανάγκη για μια εκπαίδευση που προετοιμάζει τα άτομα να εντάσσονται σε συλλογότητες και τις συλλογικότητες να εντάσσονται σε ευρύτερα σύνολα και βασιλεία της φύσης, σε συγχρονισμό με τον εξελισσόμενο πλανητικό κύκλο. Μια τέτοια εκπαίδευση θα μπορούσε να θέσει τα σπέρματα για μια νέα κουλτούρα και κατ' επέκταση για έναν νέο πολιτισμό.

Image credits:

cover - Strategic planning by ss36277359 -Canva
page 4 - Summit of the Future - <https://www.worldfuturecouncil.org/un-summit-of-the-future/>
page 6 - Living Wall - Mur Vegetal - Patric Blanc - <https://www.murvegetalpatrickblanc.com/realisations/paris-ile-de-france/musee-du-quai-branly-jacques-chirac>
page 9 - Canva AI generated

Συμβάλλοντας στην δημιουργία ορθών ανθρώπινων σχέσεων

Η Παγκόσμια Καλή Θέληση είναι ένα διεθνές κίνημα που συμβάλλει στην κινητοποίηση της ενέργειας της καλής θέλησης και στην δόμηση ορθών ανθρώπινων σχέσεων. Ιδρύθηκε το 1932 ως μια από τις δράσεις υπηρεσίας του Lucis Trust. Το Lucis Trust είναι ένα καταχωρημένο εκπαιδευτικό φιλανθρωπικό ίδρυμα στη Μεγάλη Βρετανία. Στις ΗΠΑ, είναι μια μη κερδοσκοπική εκπαιδευτική εταιρεία που απαλλάσσεται από φόρους και στην Ελβετία είναι ένας μη κερδοσκοπικός σύλλογος. Η Παγκόσμια Καλή Θέληση αναγνωρίζεται από τα Ηνωμένα Έθνη ως Μη Κυβερνητικός Οργανισμός και εκπροσωπείται σε τακτικές συνεδριάσεις ενημέρωσης στα κεντρικά γραφεία των Ηνωμένων Εθνών.

Το Λούσις Τραστ είναι στον κατάλογο του Οικονομικού και Κοινωνικού Συμβουλίου των Ηνωμένων Εθνών (ECOSOC). Το Δελτίο της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης εκδίδεται τρεις φορές το χρόνο. Εκτός εάν αναφέρεται διαφορετικά, όλα τα άρθρα συντάσσονται από μέλη του προσωπικού της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης. Πολλαπλά αντίγραφα για διανομή διατίθενται κατόπιν αιτήματος. Το ενημερωτικό δελτίο διατίθεται επίσης στα Ολλανδικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Ελληνικά, Ιταλικά, Πορτογαλικά (online), Ρωσικά, Σλοβενικά και Ισπανικά.

Η Παγκόσμια Καλή Θέληση βασίζεται αποκλειστικά σε δωρεές για την συνέχιση του έργου της. Το ενημερωτικό δελτίο διανέμεται δωρεάν για να απευθύνεται όσο το δυνατόν πλατύτερα, ωστόσο δωρεές γι' αυτή την υπηρεσία πάντα χρειάζονται και εκτιμούνται ιδιαίτερα.

Αυτό το ενημερωτικό δελτίο διατίθεται στο www.worldgoodwill.org

ISSN 0818-4984

Suite 54, 3 Whitehall Court,
London SW1A 2EF, UK
worldgoodwill.uk@lucistrust.org

Rue du Stand 40,
1204 Geneva, SWITZERLAND
geneva@lucistrust.org

866 United Nations Plaza, Suite 482,
New York NY 10017, USA
worldgoodwill.us@lucistrust.org

Η Μεγάλη Επίκληση

Από την εστία του Φωτός,
μέσα από τη Διάνοια του Θεού,
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης,
μέσα από την καρδιά του Θεού,
Ας διαχυθεί η αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Χριστός να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή,
Ο σκοπός ας καθοδηγή
τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων.
Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων,
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός
ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
Ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

Τροποποιημένη έκδοση

Από την εστία του Φωτός,
μέσα από τη Διάνοια του Θεού,
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης,
μέσα από την καρδιά του Θεού,
Ας διαχυθεί η αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Ερχόμενος* να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή,
Ο σκοπός ας καθοδηγή
τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων.
Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων,
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός
ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
Ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

* Πολλές θρησκείες πιστεύουν σε έναν Παγκόσμιο Δάσκαλο ο Οποίος πρόκειται να έλθει στο μέλλον (εξ ου και 'Ερχόμενος'), που Τον γνωρίζουν με διάφορα ονόματα όπως Κύριος Μαϊτρέγια, Ιμάμ Μαχντί, Κάλκι Αβατάρ, κτλ. Αυτοί οι όροι χρησιμοποιούνται ορισμένες φορές σε παραλλαγές της Μεγάλης Επίκλησης για ανθρώπους αυτών των θρησκειών.

